

- Előzmények. Lót Ábrahám unokaöccse, apja meghalt, ekkor szólította meg az Úr Ábrahámot – Lót vele ment. Maradhatott volna a többi rokonnal – mit várt? Mit kaphatott volna? Őt még nem szólította meg az Úr, de Ábrahámon keresztül megláthatta volna, hogy Ő kapcsolatba akar lépni az emberrel – és „aki kér, kap, aki keres, talál...”, Lót is kapcsolatba kerülhetett volna Istennel.
- „Ábrahám hitt az Úrnak...” (15,6), ez jellemző rá a kezdetektől, akkor is, ha olyanokat is tesz, amik nem ezt mutatják. Amikor megérkezett Kánaánba, Isten megerősítette: „a te magodnak adom ezt a földet”. Amikor Egyiptomba megy, nem erre gondol, hanem a kenyérre. Meg tudta magyarázni, miért megy, ill. azt, hogy Sára (Száráj) valóban a húga – mi a baj mégis? Ábrahám itt az észére támaszkodik, nem bízik teljes szívből az Úrban (Péld 3,5).
- Visszajön Egyiptomból, vele Lót is. Egyiptomban is együtt voltak, de azalatt nincs szó Lótról – nem történt vele semmi, „csak” szemlélődött. Ábrahámnak ez egy hitpróba, ill. egy vizsga volt (amelyen megbukott) – Lót nem vizsgázott, mert nem is volt hite. Vannak-e próbák a mi életünkben, amikor dönteni kell, hogy adott kérdésben az eszemre, ill. a látszatra támaszkodom, vagy Istenben bízom – abban, amit az Igéből már tudok, megértettem? „Hitetek próbája állhatatosságot eredményez” – vagyis nem vagyok „eleve” állhatatos, de ezeken a próbákon keresztül megtanulhatom ezt.
- Ábrahám oda tér vissza, ahol először készített oltárt az Úrnak (13,4; 12,8): ahol utoljára beszélt vele az Úr. Ha meglátom, hogy rossz úton járok egy ideje (ha pl. észreveszem, hogy már csak a saját eszemre tudok hallgatni, vagy ha „áldatlan” helyzetbe kerülök, mint Á. a fáraónál), vissza kell menni oda, ahol utoljára szólt hozzám Isten, ahol még értettem az Ő szavát. Tudjuk, hogy ez „merre van”, Ábrahám is tudta, hova kell visszatérni. Minden lépés rossz lépés volt Egyiptom felé, ezt mind meg kell tenni visszafelé – csak azután hívhatta újra segítségül az Úr nevét. Minden bűnömet felismerni, beismerni, megszabadulni tőlük – Jézus Krisztusnál lehet.
- Ezután Ábrahám már újra tud bízni az Úrban, és ebben a bizalomban cselekedni. Konfliktus Lóttal, az embereik (pásztoraik) is benne vannak. Egyedül Ábrahám az, aki békét tud teremteni – a hite által. Mert a hite (Isten ígéreteiben) teszi lehetővé, hogy engedjen Lótnak. „A te magodnak adom ezt a földet” – ez igaz lesz, akárkik laknak most rajta, és akármit választ Lót. „Segítségül hívta az Úr nevét”, tudja, hogy az Úr most vele van, megvédi mindentől, és gondoskodik róla, hogy beteljesedjenek az ígéretei. Nem háborodik fel azon, hogy Lót szemtelen és mohó.
- Lót magatartása: „most van itt a lehetőség, hozzuk ki belőle a legjobbat”. Isten is ad lehetőségeket: arra, hogy hallgassam Őt, tanuljak tőle, engedelmeskedjem neki... ezeknek is megvan az ideje: „most van itt a lehetőség...”; amikor valakit megtérésre hív (ott van a küszöbön), akkor is „most van itt a lehetőség” – közben a világ (ill. az ördög) is kínál lehetőségeket („most”), és lényeges, hogy mit választok.
- „Sodomáig sátorozott” – veszélyesen választott. Nem esett bele a sodomaiak bűneibe, se többször adódik olyan helyzet, amibe majdnem belepusztul (a Sziddim-völgyi csata, később Sodoma pusztulása). Lót ezekben a helyzetekben tehetetlen, de Isten mindig megmenti.
- Lót a Jordán mellett lakott – homok. Ábrahám a víztől távolabb, vsz. hegyes vidéken – szikla. (Sátoroztak, nem építettek házat, de) lelkileg igaz volt, hogy egyikük sziklára, a

másik homokra épített. Ezt mutatják a későbbi események. Lót „a barlangig” jutott – nem teljes, nem célba jutott élet. Ábrahám még sok próbán megy keresztül (és bukácsol), de komolyan veszi, hogy Isten cselekszik, ahogy megígérte, és ezeken az eseteken keresztül is tanítja őt a hitre. Amikor Izsákot viszi feláldozni, már nem a maga eszére hallgat, nem is az érzelmeire, hanem Istenben bíz: ha maga Isten tesz/mond olyat, ami látszólag ellenkezik az ígéreteivel, még akkor is az a jó, amit Ő tesz és parancsol. Folyamatosan hallgatott Istenre, egyre jobban megismerte Őt, bízott benne – ezen az úton el lehet jutni ide. És az eredmény: Izsák megmaradt, és rajta keresztül „áldást nyert a föld minden nemzetsége”. Isten végigvitte a tervét Jézus Krisztusig, a Golgotáig, úgy, ahogy eredetileg akarta (Izsákon, Jákóbon... keresztül), és most is végzi azt, ami még hátravan, amíg Krisztus vissza nem jön. Közben minket is megtart, és a próbákon, bukásokon keresztül is nevel, hogy a legnehezebb körülményekben is megmaradjon a hitünk.

1Móz 15,1b

Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges.